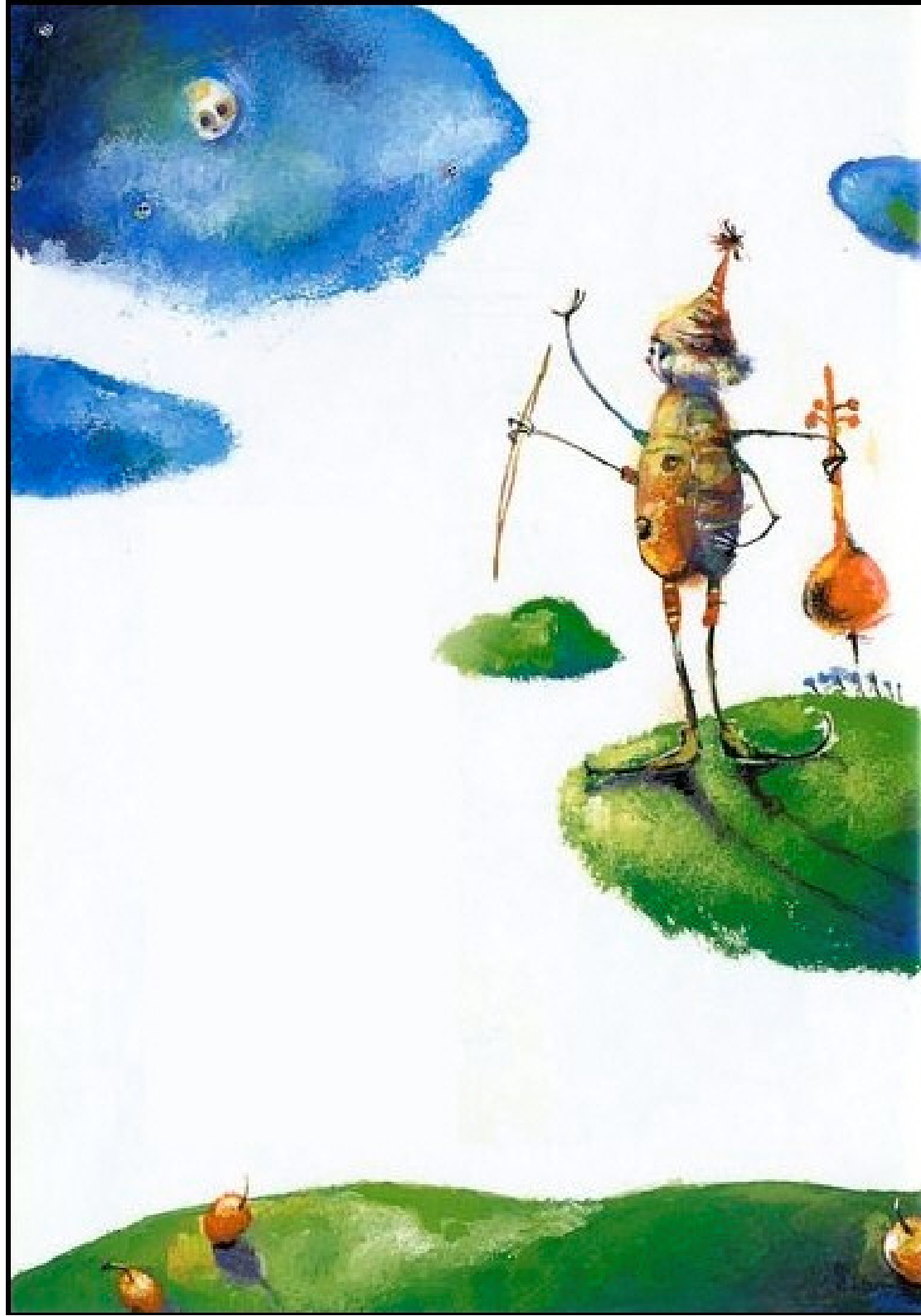


הארצות שלא יכול היה לשיר



כתבה פרידיי קהלאטברי
ציירה אזיטה ארטה



אחרי דרך ארוכה הצרצר הגיע סוף-סוף
ליער הגדול. הוא התעייף בדרך ארוכה
וחשב שיוכל לישון שעות, אך הוא רצה
גם לבחון את היער ולהבין מדוע שמע
דברים כה טובים עליו.

הוא הביט בשמיים. עוד נשאר זמן עד
שקיעת השמש ולכן שם את כלי הנגינה
שלו תחת ראשו, נשכב ונרדם.

הוא רגיל היה לנגן ולשיר כל לילה.
הירח והכוכבים נצצו ואורו עם
המוסיקה שלו. שיריו דאגו שכלבו
של הרועה יישאר ער וישמור על
המרעה. לפעמים רוח קלה
הסתובבה בין החיטים ורקדה
למנגינה שלו.

הרוח אמרה לו תמיד "המרעה הוא
יפה, אבל היער יפה כפליים."



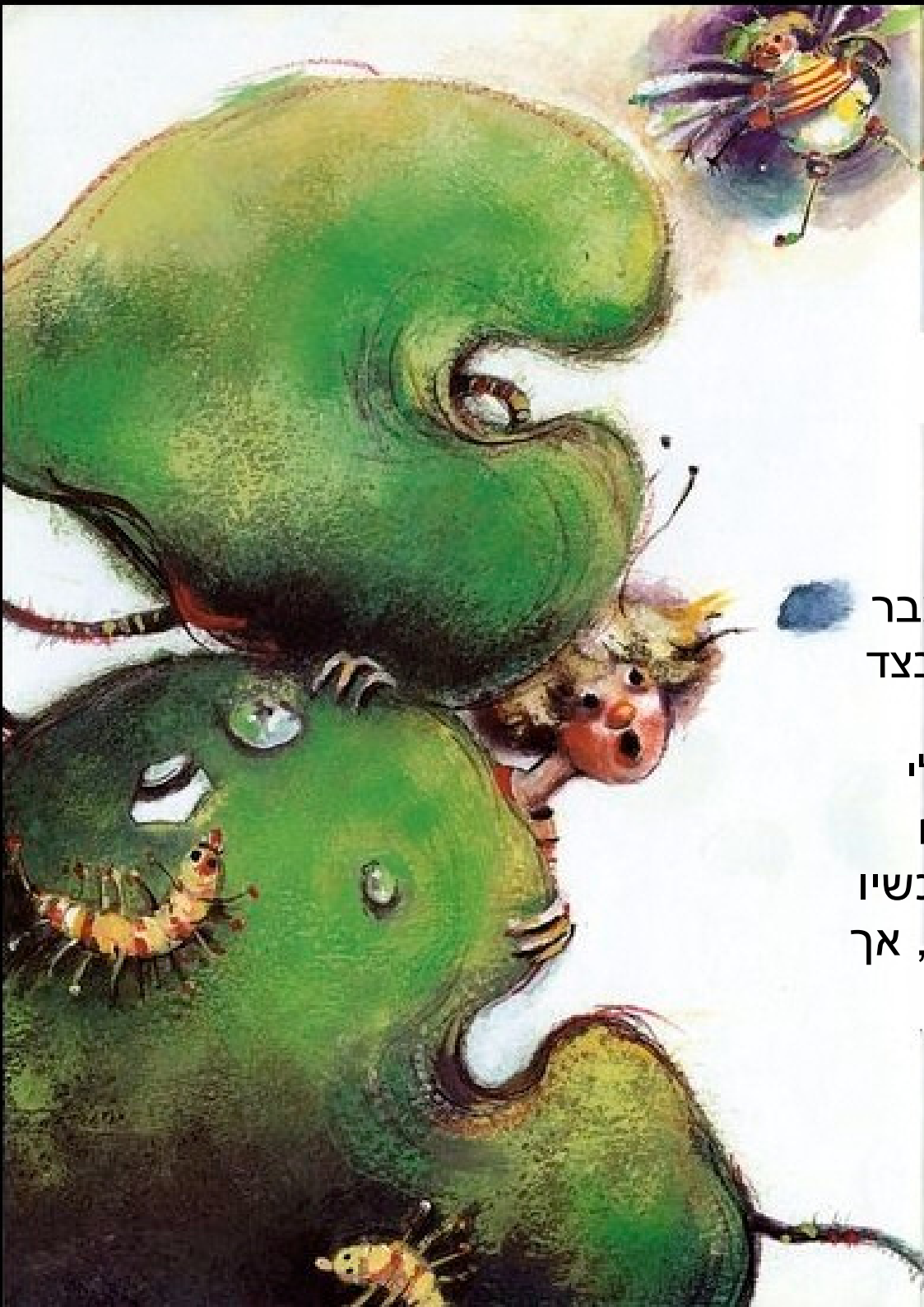


ועכשיו הרוח אמרה "התעורר
צרצר. האם באת הנה כדי לישון?"
הצרצר פתח את עיניו. הרוח
צחקה ועברה לידו. נעשה כבר
חושך והוא חשב "כבר מאוחר.
כולם מחכים שאתחיל לנגן ולשיר
להם. תודה לך, שהערת אותי."
הרוח עברה והצרצר לקח את
הכלי שלו והתחיל לשיר. אך קולו
לא נשמע, כי ציפור כלשהי
התחילה לשיר גם כן.



"מוטב שאחכה עד שהציפור
הרעשנית הזו תתעייף ותפסיק
לשיר. אבל לא! אני חייב לנגן
ולשיר חזק יותר כדי שקולה של
הציפור לא תשמע."
והוא ניגן ושר חזק, כמה שרק יכול
היה, אך קול הציפור עדיין גבר
עליו.

הצרצר שר חזק יותר. אבל ידע
שכאשר הציפור שרה קולו לא יכול
להישמע.



כאשר הציפור עפה בסוף הצרצר היה כבר
עייף מדי כדי לשיר. הוא שם את הכלי בצד
ועצם את עיניו כדי לנוח רגע. אבל..
כשנשמע קול נהמה הוא נבהל נורא ובלי
לחשוב הסתתר תחת עלים. אפילו שכח
לקחת את כלי הנגינה שלו. הוא צעק עכשיו
חזק, כדי שהירח והכוכבים ישמעו אותו, אך
הקול הנוהם היה חזק יותר.



"אברח מכאן. היער אינו מקום מתאים בשבילי.
 לעולם לא אוכל לשיר ולנגן כאן לירח ולכוכבים.
 אף אחד לא ישמע את קולי.
 "איך תדע? הרי אינך שר או מנגן" ענתה הרוח
 שעברה בין עלי העץ.
 הצרצר כעס "רימית אותי! לולא סיפרת דברים
 יפים על היער לא הייתי בא הנה לעולם."
 אבל הרוח כבר הסתלקה.



"מה טעם לשיר עם לא שומעים גם את
 צעקותיי?" באנחה כבדה הוא יצא מתחת
 העלים. "צריך לחכות עד שהרעש האיום הזה
 יפסק."
 שהנהמה נפסקה נשמעה שאגה איומה.
 אך להצרצר היה כה מבוהל שחשב כי לא יוכל
 יותר לשיר ולנגן.

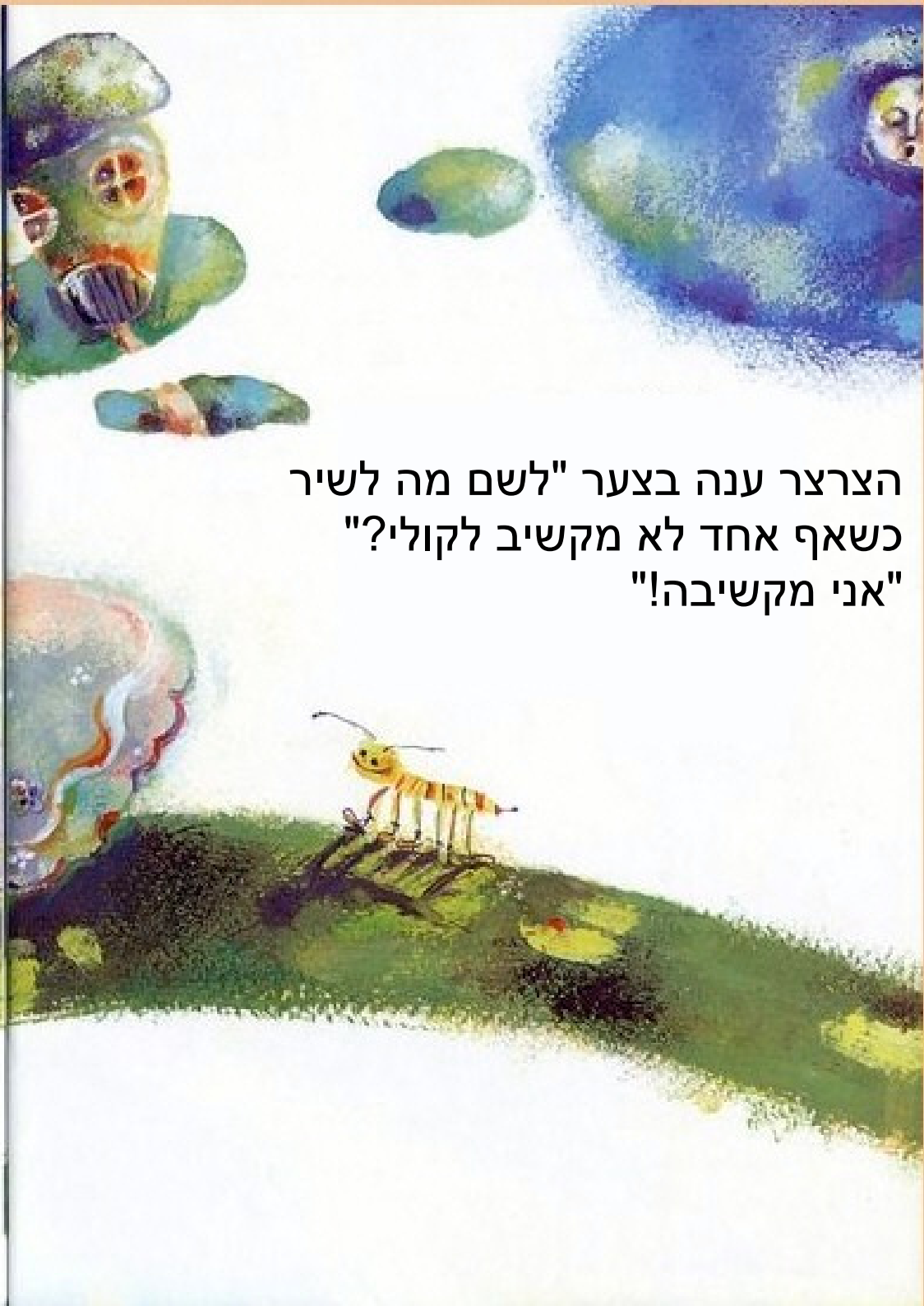
הצרצר עזב את העלים ומצא את הכלי
שלו. השאגה עדיין נשמעה. בהיסח דעת
הוא נגע במיתרי הכלי.
"איזו מנגינה יפה. אתה גם שר?"
הצרצר הביט מאין בא הקול. לא רחוק
עמד צרצר אחר והסתכל עליו.



"את? את יכולה לשמוע?"
"בוודאי. צרצרים יכולים לשמוע את
קולותיהם גם אם הרעש נשמע סביב."



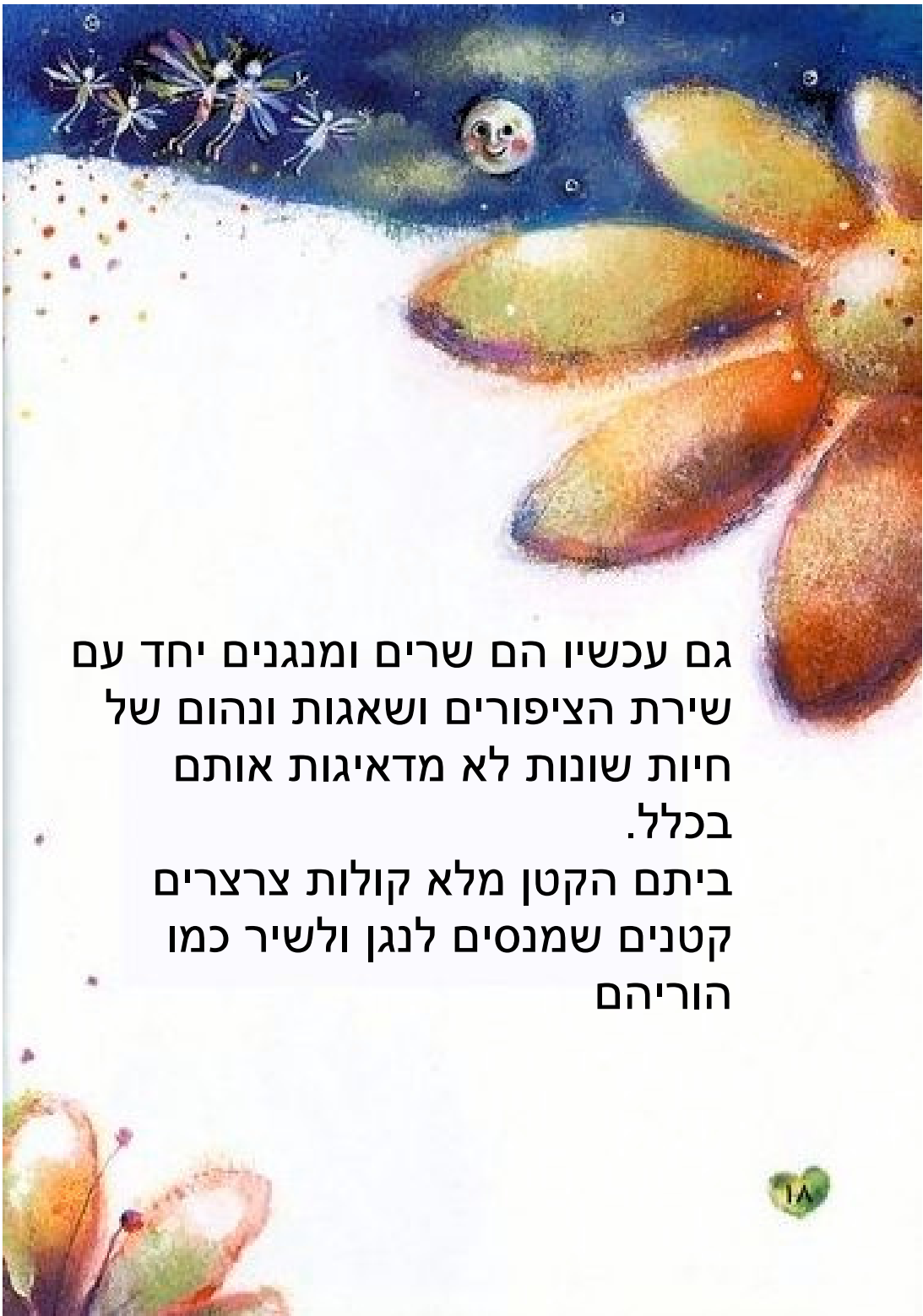
הצרצר ענה בצער "לשם מה לשיר
כשאף אחד לא מקשיב לקול?"
"אני מקשיבה!"





הצרצר הסמיק והוריד את
ראשו. הוא התקרב והתחיל
לנגן את הנגינה היפה ביותר
שלו ולשיר את שירו הנהדר.
ואז זה לצד זה הם הלכו תוך
נגינה ושירה.





גם עכשיו הם שרים ומנגנים יחד עם
שירת הציפורים ושאות ונהום של
חיות שונות לא מדאיגות אותם
בכלל.

ביתם הקטן מלא קולות צרצרים
קטנים שמנסים לנגן ולשיר כמו
הוריהם